

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Παῦλος καὶ Βαρνάβας κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας Λύστραν καὶ Δέρβην καὶ τὴν περίχωρον, κάκεῖ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι. Καὶ τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιπεπατήκει. Οὗτος ἤκουσε τοῦ Παύλου λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας αὐτῷ καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι, εἶπε μεγάλη τῇ φωνῇ· ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἤλατο καὶ περιεπάτει. Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος ἐπήραν τὴν φωνὴν αὐτῶν Λυκαονιστὶ λέγοντες· οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς· ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία, τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου. Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν.

Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διαρρήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον κράζοντες καὶ λέγοντες· ἄνδρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· ὃς ἐν ταῖς παρωχημέναις γενεαῖς εἶασε πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν καίτοι γε οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν ἀγαθοποιῶν, οὐρανόθεν ὑμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ὑμῶν. Καὶ ταῦτα λέγοντες μόλις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

Απόδοση στη νεοελληνική:

Τις ἡμέρες ἐκείνες, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας κατέφυγαν εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν καὶ Δέρβην καὶ τὰ περίχωρα, καὶ ἐκεῖ ἐξακολουθοῦσαν νὰ κηρύττουν τὸ εὐαγγέλιον. Εἰς τὴν Λύστραν ἔμενε κάποιος μὲ ἀδύνατα πόδια· ἦτο χωλὸς ἀπὸ τὴν κοιλιά τῆς μητέρας του καὶ δὲν εἶχε ποτὲ περπατήσει. Αὐτὸς ἄκουε τὸν Παῦλον νὰ μιλῇ, καὶ ὁ Παῦλος, ἀφοῦ τὸν ἐκύτταξε προσεκτικὰ καὶ εἶδε ὅτι ἔχει πίστιν νὰ σωθῆ, εἶπε μὲ δυνατὴν φωνήν, «Σῆκω στὰ πόδια σου ὀρθός». Καὶ ἐκεῖνος πετάχθηκε ἐπάνω καὶ περπατοῦσε. Ὅταν τὰ πλήθη εἶδαν τί ἔκανε ὁ Παῦλος, ὕψωσαν τὴν φωνήν τους καὶ εἶπαν εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Λυκαονίας, «Οἱ θεοὶ ὑπὸ μορφήν ἀνθρώπων κατέβηκαν σ' ἐμᾶς». Καὶ ὠνόμαζαν τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτο ὁ κύριος ὁμιλητής. Ὁ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς, ποῦ ἦτο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τους, ἔφερε ταύρους καὶ σταφάνια εἰς τὰς πύλας καὶ ἤθελε μαζὶ μὲ ὄλον τὸν λαὸν νὰ προσφέρῃ θυσίαν.

Ὅταν τὸ ἄκουσαν οἱ ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, ἐξέσχισαν τὰ ἐνδύματά τους καὶ ἔτρεξαν μέσα εἰς τὸ πλῆθος φωνάζοντες, «Ἄνδρες, τί εἶναι αὐτὰ ποὺ κάνετε; Καὶ ἐμεῖς ἄνθρωποι εἴμεθα ὁμοιοπαθεῖς μ' ἐσᾶς καὶ σᾶς κηρύττομεν τὸ χαρμόσουν ἄγγελμα διὰ νὰ ἐπιστρέψετε ἀπὸ αὐτὰ τὰ μάταια πράγματα εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζωντανόν, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτά. Εἰς τὰς παρελθούσας γενεάς ἄφησε ὅλα τὰ ἔθνη νὰ ἀκολουθοῦν τὸν δικόν τους δρόμον, ἂν καὶ δὲν ἄφησε τὸν ἑαυτὸν του χωρὶς μαρτυρίαν, διότι σᾶς εὐεργετοῦσε μὲ τὸ νὰ στέλλῃ βροχὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἐποχὰς καρποφόρους, μὲ τὸ νὰ γεμίζῃ μὲ τροφίμα καὶ χαρὰν τὴν καρδιά σας». Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, μόλις συνεκράτησαν τὰ πλήθη, ὥστε νὰ μὴν τοὺς προσφέρουν θυσίαν.